

Ο ΓΕΛΑΣΤΟΣ

Κάποτε ήταν ένα αγόρι ζωηρό, ανέμελο και χαρούμενο σαν τα πιο πολλά παιδιά της ηλικίας του. Λίγοι τον ξέρανε με τ' όνομά του γιατί, καθώς συνέχεια γέλαγε, του είχανε κολλήσει το παρατσούκλι «Γελαστός». Πρώτος στις ζωηράδες στο σχολείο, όλο σκανταλιές σκάρωνε, όλους τους πείραζε και μετά γέλαγε μαζί τους.

Μα και σαν γύριζε απ' το σχολειό, πέταγε όπως-όπως τη τσάντα, έτρωγε στα γρήγορα, και πού τον έχανες πού τον έβρισκες; Έτρεχε κατευθείαν στα στενά της γειτονιάς, στην πλατεία, στο πάρκο κι έπαιζε ώρες ατέλειωτες με τ' άλλα τα παιδιά. Κι όταν πάλι νύχτωνε κι αναγκαζότανε να μαζευτεί στο σπίτι ο Γελαστός, κρεμότανε μπροστά σε μιαν οθόνη κι έπαιζε από μακριά παιχνίδια στο ίντερνετ με τους φίλους του.

Για καθήκοντα κι υποχρεώσεις ούτε λόγος. Όλα τα ήθελε στο χέρι, είχε βρει μάλιστα και το κουμπί του καθενός, τον καλόπιανε με κόλπα και γαλιφιές και τον ανάγκαζε με έναν τρόπο μοναδικό να του κάνει τα χατίρια, και το κυριότερο να μη μπορεί να τον μαλώσει. Γάτα ο Γελαστός!

-Μαζέψου, βρε, να διαβάσεις!, του φώναζε η μάνα του. Πού αυτός....

-Κάτσε να παίζεις λίγο και με τα αδερφάκια σου!, του 'λεγε ο πατέρας του.

-Τώρα δεν μπορώ, έχω να ολοκληρώσω την πίστα στο πλέι-στέισιον!

-Έλα να με βοηθήσεις να βγάλω έξω τη λεκάνη με τα ρούχα!, τον παρακάλαγε η γιαγιά του, που ερχόταν καμιά φορά στο σπίτι. Μάταια όμως...

Ο Γελαστός όλο απασχολημένος ήτανε με τα παιχνίδια, διασκεδάζε, γελούσε με την ψυχή του και το ευχαριστιόταν. Η ζωή του μονάχα ανεμελιά και ξεγνοιασιά χωρίς έννοιες, φροντίδες και σκοτούρες. Πέρα έβρεχε για τον Γελαστό! Α, όλα κι όλα! Πάνω από την καλοπέρασή του δεν έβαζε τίποτα και κανέναν! Τα πάντα μέλι-γάλα! Εγωιστάκος, δεν νομίζετε;

Μια μέρα ξαφνικά ακούστηκε ένα άσχημο μαντάτο: έφτασε -λέει- και στον τόπο τους, α-φού ταξίδεψε μέσα από χώρες μακρινές, ήρθε, το λοιπόν, ο φοβερός Γιος της Λοιμικής! Αυτός, που ήθελε να γίνει βασιλιάς, να κυριέψει ολάκερο τον κόσμο. Φόραγε μάλιστα μια μεγάλη κορώνα στο κεφάλι -για αυτό Κορωνοϊό τον βγάλανε και τον ετρέμαν όλοι.

Έπρεπε -εντολή αυστηρή κι απαράβατη- έπρεπε να κλειστούνε στα σπίτια τους οι άνθρωποι, να μη τους απαντήσει και τους κάνει κακό. Μέσα όλοι, μέσα στο σπίτι κι ο Γελαστός μας, θέλοντας και μη.

Στην αρχή πολύ του κακοφάνηκε: αυτός, που ολημερίς έτρεχε στις ρούγες και γύρναγε στα σοκάκια, αυτός να κλειδομανταλωθεί σαν κανέναν γέρος κι άρρωστος; Και τα παιχνίδια του, οι βόλτες και τα γέλια; Τί θα έκανε χωρίς αυτά; Κλείστηκε στο δωμάτιό του και πήγαινε πέρα-δώθε σαν το λιοντάρι στο κλουβί. Είχε θυμώσει πολύ, με τον Ιό, με τους δικούς του, με τον εαυτό του, όλο νεύρα και φωνές, ξέσπαγε άδικα πάνω σ' όσους δεν φταίγανε σε τίποτα, μα κάπου έπρεπε να βγάλει τα νεύρα του κι αυτός! Και φυσικά την πλήρωνε η οικογένειά του. Από την πολλή του τη στεναχώρια ούτε να φάει ούτε να πιεί.

-Έλα, Γελαστέ, έχουμε μακαρόνια με κιμά, το αγαπημένο σου φαγητό!

-Δεν θέλω!

-Να σου τηγανίσω πατάτες με αυγά; τον καλόπιανε η μαμά του.

-Δεν βγαίνω, είπα!

-Έλα να παίξουμε! τον παρακάλαγαν τα αδερφάκια του.

-Να παίξετε μόνοι σας! Όλος θυμό ο Γελαστός.

Πέρασε μια μέρα, πέρασαν δυο, το αγόρι δεν ξεμυτούσε. Οι γονείς του αρχίσανε να ανησυχούνε σοβαρά:

-Ως πού θα πάει αυτή η κατάσταση; αναρωτιούνταν με αγωνία. Έρεψε, σε λίγο θα αρρωστήσει από την αφαγία και τη στεναχώρια...

Είναι αλήθεια πως σε όλους έλειπαν τα γέλια κι οι χαρές του, που κάποτε γεμίζανε το σπίτι. Την τρίτη μέρα τα μικρά του αδέρφια στηθήκανε έξω από το δωμάτιό του κι αρχίσανε το τραγούδι:

*«Αχ! Άνοιξέ μας, Γελαστέ, και έλα στο σαλόνι
να φάμε και να παίξουμε κι ύστερα να χορέψουμε
να και ο ήλιος πρόβαλε, ας βγούμε στο μπαλκόνι,
και με χαρά το σπίτι μας πάλι να γεμίσουμε».*

Το αγόρι συγκινήθηκε από τα πολλά τα παρακάλια κι από τα' όμορφο τραγούδι -είναι αλήθεια πως τον είχε ζώσει κι η μαύρη πείνα-, βγήκε από το δωμάτιό του κι έφαγε στην καθισιά δυο πιάτα σπανακόρυζο, που δεν ήτανε καθόλου μα καθόλου το αγαπημένο του. Όλοι ανακουφίστηκαν, που είχε επιστρέψει η χαρά και φώτισε το σπιτικό τους. Βέβαια, ακόμα πιο πολύ τώρα τους χόρευε στο ταψί και τους ανάγκαζε να ικανοποιούν κάθε του επιθυμία, και κάθε του καπρίτσιο από το φόβο τους, μήπως τον ξαναπιάσει η μεγάλη λύπη και ξανακλειστεί στο δωμάτιό του.

Περνάγανε οι μέρες, μια εβδομάδα, δυο, τρεις, κόντευε μήνας κι αυτοί ακόμα μέσα. Άρχισε σιγά-σιγά να λιγοστεύει η υπομονή τους, ακούγανε και τα δυσάρεστα νέα από την τηλεόραση κι οι γονείς, που ήτανε φορτωμένοι με μεγάλες ευθύνες, όλο να κρυφομιλούν, όλο και πιο στεναχωρημένοι, να μη μπορούν να κρύψουν το φόβο τους από τα παιδιά τους.

Οι μικροί λίγα καταλάβαιναν, μα ο Γελαστός, σαν πιο μεγάλος και πανέξυπνος, άκουγε τα μισόλογα των γονιών κι έβλεπε τη λύπη, το άγχος και την ανησυχία, τα διάβαζε στα πρόσωπά τους. Φόβος σκέπασε και τη δική του ψυχή, σχεδόν άρχισε να τη μαυρίζει κι έχασε και πάλι τη χαρά,

την ανεμελιά και το γέλιο του. Σταμάτησε να παίζει και με τα αδέρφια του κι ολοένα ρωτούσε το μπαμπά και τη μαμά για τούτο και για τ' άλλο, που είχε ακούσει στις ειδήσεις. Προσπαθούσανε βέβαια να τον καθησυχάσουν, αλλά μάταια. Τι να του απαντήσουν στο ερώτημα, που τριβέλιζε το μυαλό του: «Πότε, επιτέλους, θα φύγει αυτός ο ιός, πότε θα βγούμε και πάλι έξω να παίζουμε σαν και πρώτα; Πότε θα ξαναπάμε σχολείο;».

Οι γονείς ευτυχώς κατάλαβαν γρήγορα το λάθος τους, έκλεισαν την τη-

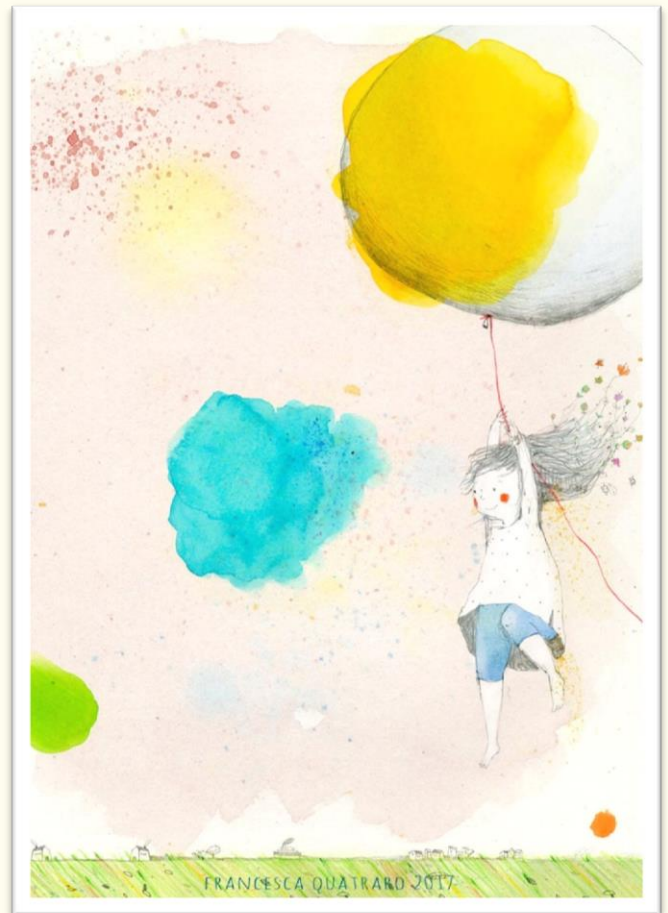

λεόραση, που έπαιζε ολημερίς και τους γέμιζε κακές σκέψεις και συναισθήματα. Μόνο προγράμματα παιδικά βλέπανε και ταινίες με κινούμενα σχέδια κι ακούγανε τραγούδια. Τα μικρά αμέριμνα χορεύανε και τραγουδούσαν, καλούσανε το Γελαστό να τα συντροφεύει. Έτσι σιγά-σιγά ξεχάστηκε κι αυτός, μαλάκωσε η ψυχούλα του -είχε κουραστεί κιόλας να είναι συνέχεια λυπημένος- ανταποκρίθηκε στα καλέσματά τους κι άρχισε και πάλι να παίζει μαζί τους κάπως πιο ξέγνοιαστος. Το σπίτι γινόταν άνω-κάτω, μα οι μεγάλοι κάνανε τα στραβά μάτια, αφού βλέπανε τα παιδιά τους χαρούμενα και πάλι.

Έλα, όμως, που έπρεπε και να δουλέψουν, και μάλιστα από το σπίτι, καθώς δεν μπορούσαν να πάνε στα γραφεία τους. Κλειστήκανε, το λοιπόν, σε ένα δωμάτιο με έναν υπολογιστή ο καθένας τους και αναθέσανε στο Γελαστό, σαν πιο μεγάλος που ήτανε, να προσέχει και τα μικρά. Μα πού αυτός! Πέρα βρέχει! Τα άφηνε να κάνουν ό,τι ήθελαν: να λερώνουνε παντού, να κάνουνε ζημιές, να φωνάζουν, να τρέχουν πέρα-δώθε, να παίζουν μπάλα μέσα στο σαλόνι, να ανεβαίνουν πάνω στο τραπέζι και να χορεύουν, να πηδάνε στους καναπέδες, να σκαρφαλώνουν σε ράφια και βιβλιοθήκες σαν τις μαϊμούδες.

Σε ένα τέτοιο ακροβατικό σάλτο από τη βιβλιοθήκη στο κρεβάτι ήταν που ο πιο μικρός έπεσε φαρδύς πλατύς στο πάτωμα και χτύπησε άσχημα το πόδι του. Φωνές, κλάματα, κακό! Τρομαγμένοι οι γονείς φωνάξαν το γιατρό. Τους είπε: «Δεν είναι πολύ σοβαρό, δεν είναι σπάσιμο, αλλά το παιδί πρέπει να μένει στο κρεβάτι για καμιά βδομάδα για να γίνει καλά. Και κάποιος να το προσέχει, να μη σηκώνεται και ξαναχτυπήσει». Ουφ! Ευτυχώς! Και παρακαλέσανε τον Γελαστό να αναλάβει φύλακα-προστάτης του μικρού. Γκρίνιαξε αυτός:

-Και τι, δηλαδή, νταντά θα με κάνετε; Κι εγώ παιδί δεν είμαι; Δεν θα παίζω;

Είχαν-δεν είχαν με τα πολλά τα παρακάλια τον πείσανε να πει το «ναι» -με μισή καρδιά η αλήθεια. Πηγαίνουν τα παιδιά στο δωμάτιο του μικρού κι αρχίζουν να παίζουν, όπως και πριν, πηδώντας και παλεύοντας. Ο τραυματίας, όμως, έβαλε τα κλάματα, αφού οι άλλοι δεν του δίνανε σημασία και τους παρακολουθούσε από το κρεβάτι. Τους παρακαλούσε να παίζουνε παιχνίδια μαζί. Αυτοί συνέχιζαν το χαβά τους κι ο μικρός σταμάτησε να γκρινιάζει. Έπεσε σε βαθιά λύπη και βυθίστηκε στη σιωπή. Κάποια στιγμή, που σταμάτησαν να ξεϊδρώσουν, ο Γελαστός τον είδε τόσο λυπημένο, που τον συμπόνεσε, κατάλαβε το λάθος του και τον ρώτησε:

-Άντε, πες μας τι θέλεις να κάνουμε μαζί; Κουραστήκαμε κιόλας να αλωνίζουμε μέσα στο δωμάτιο!

-Να μου πεις ένα παραμύθι!

-Και τι με πέρασες, για τη γιαγιά μας;

-Εγώ θέλω παραμύθι! επέμενε ο μικρός τραυματίας.

Ε, κι ο Γελαστός άρχισε να του διηγείται όσα παραμύθια θυμότανε από τη γιαγιά και τη μαμά: την Κοκκινοσκουφίτσα και τον Κακό Λύκο, τα Τρία Γουρουνάκια, τον Κοντορεβιθούλη, κι όσα άλλα ήξερε με κακούς που απειλούσαν μικρούς κι αθώους. Έτσι, με ιστορίες φόβου, ξόρκιζε και τους δικούς του φόβους.

Σιγά-σιγά άρχισε να του αρέσει, που τα μικρά κρεμότανε από τα χείλη του -γιατί η αλήθεια είναι ότι το είχε το χάρισμα της αφήγησης, παρίστανε τους ήρωες των παραμυθιών τόσο ζωντανά και πειστικά, σαν τους σπουδαίους ηθοποιούς που παίζουνε στο θέατρο! Κι αφού το κοινό του τον άκουγε μαγεμένο, επινοούσε και δικές του ιστορίες και κατόπιν έβαζε τα μικρά να υποδύονται τους διάφορους ήρωες, να τους ζωντανεύουν με το δικό τους τρόπο και να χαίρονται. Γιατί καμιά φορά η χαρά κρύβεται στα μικρά και στα λίγα!

Έτσι περνούσανε ο Γελαστός και τα αδέρφια του τις ημέρες του εγκλεισμού μονοιασμένοι και όλοι γελαστοί, γιατί δεθήκανε κι αγαπηθήκανε ακόμη πιο πολύ, χαίρονταν που χαρίζανε το χαμόγελο ο ένας στον άλλο.

Το δόσιμο κρύβει μεγάλη ικανοποίηση τελικά! Μέσα στα παραμύθια και στις ιστορίες τους βλέπανε και τον εαυτό τους, μιλούσανε για τις χαρές και για τις λύπες τους, γιατί έτσι είναι τα παραμύθια: λένε αλήθειες και με έναν τρόπο μαγικό γλυκαίνουν τις καρδιές και τις παρηγορούνε! Γιατί κι η ζωή μας τί είναι; Ένα παραμύθι που γράφεται ακόμη!

13.4.2020, Καμέλια